

„Čakaj!“ — pravi Jernej, oprosti desnico, vzame pipo iz ust in jo vtakne v žep. „Čakaj! Vse sva se pogovorila, vse ti je zdaj znano! Vrni se: do jutra prideš komaj do doma!“ —

Siloma oprime culo, vzame jo z njene glave in jo položi na zemljo. Dekle zakrije s predpasnikom obraz in se natihem razjoka.

„Čemu jok?“ — vprašuje Jernej. „Čemu? Mlada sva in zdrava, lahko je nama čakati sreče!“ —

Roko ji hoče dati, pa je tudi njemu hudo. Nenadoma mu je stisnilo nekaj prsi in tudi glas mu je pošel. S ploskimi dlanmi oprime nerodno od obeh strani dekletovo glavo, njene lase poljubi nekako naglo in burno, skloni se do zemlje, zatakne kljukasto palico pod voz, zavihti culo ž njo vred preko rame na hrbet, z levico še molče potrepnje ihtčega dekleta po rami, okrene se nemudoma in izgine med vrbami.

(Konec prihodnjič.)

Razpoloženje.

Da droben slavček sem nocoj, življenju bi slavo pel, da sem nedolžna vijolica, ljubezni bi v čast dehtel.	Da sem srebrna zvezdica, bi kazal v nebesa moj žar — a da sem bil Stvarnik šesti dan, ljudi ne bi bil vstvaril nikdar!
---	---

Koritnik.

Neznanemu . . .

Kdo ti je vtisnil v obraz to moč, oblast nad menoj — kdo ti je dahn timer nocoj v srce ta zimski mráz?	Med tisoči en sam — in ravno jaz — zakaj? in ravno ti — zakaj? Cilj, jaz te ne poznam . . .
Zakaj me s surovo roko biješ in moriš — življenje, zakaj ta križ, zakaj sovražno oko?	In sebi samemu odgovora ne vem — pa vendar dalje grem k Neznanemu . . .

Koritnik.